בבית המשפט העליון

דנג"ץ 1152/22

לפני:	כבוד הנשיאה א' חיות
המבקשת:	ניוויזיין שירות מוניציפאלי בע"מ
	נ ג ד
המשיבים:	1. רשות המיסים בישראל 2. הכנסת 3. משרד האוצר

בקשה לקיום דיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט העליון ב[בג"ץ 836/22] (פורסם בנבו) מיום 13.2.2022 שניתן על ידי כבוד השופטים י' עמית, ד' ברק-ארז ו-ע' ברון;
הודעה ובקשה מיום 20.2.2022;
בקשר לאיסור פרסום מיום 22.2.2022;
בקשה למתן החלטה מיום 23.2.2022;
בקשה למתן החלטה מיום 27.2.2022;
בקשה למתן החלטה מיום 1.3.2022;
בקשה לפרסום ההחלטות מיום 1.3.2022;
בקשה לפרסום ההחלטות מיום 2.3.2022

בשם המבקשת:	ויויאן שוקייר

חקיקה שאוזכרה:

תקנות מס הכנסה (שווי השימוש ברכב), תשמ"ז-1987: סע' 2

פקודת מס הכנסה [נוסח חדש] - לא מרובד: סע' 2(2)

חוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984: סע' 30(ב)

מיני-רציו:

* הליך הדיון הנוסף הוא הליך חריג ונדיר ששמור למקרים שבהם נפסקה הלכה חדשה, אשר עומדת בסתירה להלכה קודמת של בימ"ש העליון, או שמפאת חשיבותה, קשיותה או חידושה יש מקום לקיים לדיון נוסף; מקרה זה אינו נמנה עם המקרים החריגים הללו מכיוון שבפסק הדין של בימ"ש העליון מושא הבקשה לא נפסקה הלכה חדשה כלשהי. השגות "ערעוריות" על פסק הדין אינן מצדיקות דיון נוסף.

* בתי-משפט – דיון נוסף – עילות לקיומו

* בתי-משפט – דיון נוסף – עתירה לקיום דיון נוסף

---

nevo.co.il

.

בקשה לקיום דיון נוסף בפסק דינו של בימ"ש העליון בבג"ץ 836/22 בו נדחתה על הסף עתירת המבקשת להורות על בטלות תקנה 2 לתקנות מס הכנסה (שווי השימוש ברכב), התשמ"ז-1987 ולהורות על בטלות השומה שהופקה בעניינה, שכן העתירה לוקה בשיהוי כבד, באי-מיצוי הליכים, והעדר עילה להתערבות.

.

בית המשפט העליון (הנשיאה א' חיות) דחה את הבקשה ופסק כי:

בהתאם לסעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 ולפסיקה הענפה בנושא, הליך הדיון הנוסף הוא הליך חריג ונדיר ששמור למקרים שבהם נפסקה הלכה חדשה, אשר "עומדת בסתירה להלכה קודמת של בית המשפט העליון, או שמפאת חשיבותה, קשיותה או חידושה" יש מקום לקיים בה דיון נוסף.

עניינו אינו נמנה עם המקרים החריגים הללו, וזאת בראש ובראשונה מכיוון שבפסק דינו של בימ"ש העליון לא נפסקה הלכה. העתירה נושא הבקשה נדחתה על הסף ממספר טעמים ובהם שיהוי, אי-מיצוי הליכים וסעד חלופי. עוד הודגש כי הטענות שהועלו בעניין הסעד העקרוני שנתבקש, כבר הועלו בעבר ונדחו. בנסיבות אלו לא ניתן לומר כי נפסקה הלכה חדשה כלשהי, לא כל שכן הלכה שיש הצדקה לקיים בה דיון נוסף.

בבקשה דנן אף לא נטען כי בפסק הדין נפסקה הלכה חדשה, וטענות המבקשת ממוקדות כל-כולן בהשגות "ערעוריות" על פסק הדין שניתן. טענות אלו אינן מצדיקות דיון נוסף.

החלטה

בקשה לקיום דיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט העליון (השופטים י' עמית, ד' ברק-ארז וע' ברון) בבג"ץ 836/22 [פורסם בנבו] מיום 13.2.2022, בו נדחתה על הסף עתירתה של המבקשת להורות על בטלות תקנה 2 לתקנות מס הכנסה (שווי השימוש ברכב), התשמ"ז-1987 (להלן: תקנות שווי השימוש) ולהורות על בטלות השומה שהופקה בעניינה.

1. המבקשת היא חברה בע"מ אשר מעמידה רכב לרשותה של מנהלת החברה (להלן: המנהלת). בין השנים 2017-2020 נמנעה המבקשת מלזקוף את שווי הרכב בתלושי השכר של המנהלת, ועל רקע זה קבעה המשיבה 1 (רשות המסים) למבקשת ולמנהלת שומה לפי מיטב השפיטה בגין הפרשי שווי הרכב עבור השנים הללו. המנהלת הודיעה כי אינה מסכימה לחיובה בשווי הרכב, והגישה לבית משפט זה עתירה לביטול השומה וכן לביטול התקנה שמכוחה הופקה השומה – תקנה 2 לתקנות שווי השימוש, אשר קובעת כללים להערכת שווי השימוש ברכב שאותו מעמיד מעסיק

לרשותו של עובד, לצורך חיובו במס הכנסה בהתאם לסעיף 2(2) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה). בעתירה, שהוגשה על ידי המבקשת והמנהלת, נטען כי תקנה 2 לתקנות שווי השימוש היא בלתי-סבירה, חורגת מהמסגרת שהוגדרה בפקודה, פוגעת ללא הצדקה בקניין של המנהלת ועומדת בניגוד לעיקרון שלפיו יש לגבות מס אמת. עוד נטען בעתירה כי יש לחשב את מיסוי ההטבה שמוענקת לעובד לפי ההוצאות שהמעסיק הוציא בפועל, ולהבחין בין שימוש פרטי ושימוש עסקי של העובד ברכב. על רקע זה נטען בעתירה כי המבקשת חויבה במס יתר בסך של עשרות ואף מאות אלפי שקלים. כעולה מפסק דינו של בית המשפט העליון, במסגרת העתירה נתבקש גם צו ביניים.

2. בית המשפט העליון (השופטת ברון בהסכמת השופטים עמית וברק-ארז) דחה את העתירה על הסף מבלי שנתבקשה תשובת המשיבים. נקבע כי העתירה לוקה בשיהוי כבד ביותר מכיוון שהוגשה בחלוף למעלה מ-12 שנים ממועד תחילת תוקפה של ההוראה שנתקפה, וכי לא הוכחה הצדקה לדיון בעתירה חרף השיהוי שבו היא לוקה. כמו כן נקבע כי העתירה לוקה באי-מיצוי הליכים, שכן מלבד פנייה לרשות המסים שבה ביקשה המנהלת שלא לחייבה במס, העותרות לא פנו למשיבים בניסיון למצות הליכים טרם הגשת העתירה, ואף לא פנו למי מהגורמים הרלוונטיים בנוגע לסעד העקרוני שביקשו.

עוד קבע בית המשפט כי טענותיהן של העותרות אינן מגלות עילה להתערבות. זאת, על רקע הכלל שלפיו "בית משפט זה יימנע מלהורות לרשות מינהלית כיצד להפעיל את סמכותה החקיקתית, ולא ימיר את שיקול דעתה בשיקול דעתו שלו על ידי קביעת תוכנו של ההסדר התחיקתי הרלוונטי" (פסקה 5), ומכיוון שהעתירה אינה נמנית עם המקרים החריגים שמצדיקים סטייה מכלל זה. מכל מקום, נקבע כי אין ממש בטענותיהן של העותרות נגד חוקתיותה של תקנה 2 לתקנות שווי השימוש, וכי טענות דומות הועלו בעבר ונדחו בפסיקה. עוד הדגיש בית המשפט כי בכל הנוגע לסעד הפרטני שנתבקש בעתירה – ביטול השומה שהופקה לעותרות – עומד בפניהן סעד חלופי בדמות הגשת השגה לפקיד השומה. נוכח כל זאת הורה בית המשפט על דחיית העתירה על הסף ללא צו להוצאות, ועמה נדחתה הבקשה לצו ביניים.

3. מכאן הבקשה שלפניי, אשר הוגשה ביום 15.2.2022 על ידי המנהלת (שאינה מיוצגת) בשמה של המבקשת, והועברה לעיוני ביום 23.2.2022 לאחר השלמת הליכי

תשלום האגרה והפקדת העירבון. המבקשת מעלה השגות על השומה שנקבעה לה על ידי רשות המסים, ולשיטתה יש מקום להורות על ביטולו של תיקון משנת 2009 לתקנות שווי השימוש – שבו נקבע הנוסח העדכני של תקנה 2 לתקנות אלו – מכיוון שהותקן עבור מטרות זרות ו"בשל חריגה ממסגרת החוק המסמיך". עוד חוזרת המבקשת על ההשגות שהועלו בעתירה בעניין סבירותה של תקנה 2 לתקנות שווי השימוש, וטוענת כי היא מיצתה הליכים כנדרש טרם הגשת העתירה וכי "הסעד החלופי [ה]תייתר". לגישתה, הטענות שבעתירה מעידות על פגיעה קשה בשלטון החוק ועל פגיעה בלתי-מוצדקת בזכות לקניין, ואף טומנות בחובן השלכות על הציבור הרחב. בשל כל הטעמים הללו טוענת המבקשת כי יש מקום להפוך את התוצאה שנקבעה בפסק הדין נושא הבקשה שלפניי.

כמו כן טוענת המבקשת כי יש ליתן "צו ביניים על אי הסכמה לשומה" שנקבעה לה, וזאת עד לסיום ההתדיינות בבקשה שלפניי.

4. להשלמת התמונה יצוין כי ביום 20.2.2022 הגישה המבקשת מסמך שכותרתו "הודעה חשובה לבית המשפט ובקשה למתן צו על תנאי", ובה טענה כי ביום 26.1.2022 רשות מס הכנסה בחיפה "הפירה במשתמע" את חובותיה על פי הדין וכללי האתיקה, בכך שקבעה לה שומות ניכויים לפי מיטב השפיטה לשנים 2017-2020 בשל אי-זקיפת שווי הרכב בתלושי השכר שלה, וכן חייבה את המבקשת בגין "הפרשי הצמדה וריבית ו/או קנס". לטענת המבקשת, החלטה זו של רשויות המס היא פסולה ופוגעת בה באופן קשה. עוד טוענת המבקשת כי סיכויי בקשתה גבוהים וכי מאזן הנוחות נוטה לטובתה, ועל כן היא מבקשת מבית המשפט ליתן "צו על תנאי להפרת החלטת רשות מס הכנסה ולהביא לביטול[ה] לאלתר"; "להורות על ביטול לאלתר [של] ההוראה, מכוח סעיף 135(1) בפקודת מס הכנסה"; וכן להורות לרשות המסים להפקיד ערבות לטובתה. עוד הגישה המבקשת מספר בקשות למתן החלטה בהליך, וכן בקשה שלא לפרסם ברבים את ההחלטות בהליך שלפניי. בהקשר אחרון זה מסבירה המנהלת, אשר כאמור מייצגת את המבקשת בהליך דנן, כי פרסום ההחלטות עלול להביא לפגיעה אפשרית במעמדה ובפרנסתה. בהמשך חזרה המבקשת מבקשתה זו, וביקשה כי ההחלטות בהליך יפורסמו.

5. לאחר שעיינתי בבקשה ובמסמכים הנוספים שהגישה המבקשת, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה לדיון נוסף להידחות. בהתאם לסעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח

משולב], התשמ"ד-1984 ולפסיקה הענפה בנושא, הליך הדיון הנוסף הוא הליך חריג ונדיר ששמור למקרים שבהם נפסקה הלכה חדשה, אשר "עומדת בסתירה להלכה קודמת של בית המשפט העליון, או שמפאת חשיבותה, קשיותה או חידושה" יש מקום לקיים בה דיון נוסף (ראו, בין היתר: דנג"ץ 2789/18 פלוני נ' בית הדין הרבני הגדול לערעורים, פסקה 5 [פורסם בנבו] (25.6.2018); דנג"ץ 7302/21 פלונית נ' מפקד יחידת מיטב, פסקה 7 [פורסם בנבו] (15.2.2022)).

6. עניינו אינו נמנה עם המקרים החריגים הללו, וזאת בראש ובראשונה מכיוון שבפסק דינו של בית המשפט העליון לא נפסקה הלכה. כפי שפורט לעיל, העתירה נושא הבקשה שלפניי נדחתה על הסף ממספר טעמים ובהם שיהוי, אי-מיצוי הליכים וסעד חלופי. עוד הודגש כי הטענות שהועלו בעניין הסעד העקרוני שנתבקש, כבר הועלו בעבר ונדחו. בנסיבות אלו לא ניתן לומר כי נפסקה הלכה חדשה כלשהי, לא כל שכן הלכה שיש הצדקה לקיים בה דיון נוסף (דנג"ץ 7029/20 פלוני נ' בית הדין הרבני הגדול לערעורים בירושלים, פסקה 3 [פורסם בנבו] (15.12.2020)). בבקשה שלפניי אף לא נטען כי בפסק הדין נפסקה הלכה חדשה, וטענותיה של המבקשת ממוקדות כל-כולן בהשגות "ערעוריות" על פסק הדין שניתן. אך כפי שנפסק לא אחת, טענות אלו אינן מצדיקות דיון נוסף (דנג"ץ 5658/19 גבאי נ' משרד התחבורה, פסקה 5 [פורסם בנבו] (22.9.2019)).

7. הבקשה נדחית, אפוא, ועמה נדחות הבקשות הנוספות שהעלתה המערערת בבקשתה מיום 20.2.2022. משלא נתבקשה תשובה לא ייעשה צו להוצאות.

ניתנה היום, ד' באדר ב התשפ"ב (7.3.2022).

ה נ ש י א ה

22011520_V01.docx רי
מרכז מידע, טל' 077-2703333, 3852* ; אתר אינטרנט, https://supreme.court.gov.il
ה א' חיות 54678313-1152/22
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה
בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן